

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201315
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918201315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu - JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu - Z. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom I. XXXX/X, V., v zastúpení právne - JUDr. Vladimír Sidor, advokát, AK L. X/A, XXX XX E., proti žalovanému - PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, v zastúpení právne - Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 500 eur, na základe odvolania žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 3Csp/40/2018-75 zo dňa 24.1.2019, takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvej inštancie tak, že:

- žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- vo zvyšku žalobu zamietá.

- žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 25 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej iba „okresný súd“) uložil vo výroku I. žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že v súdnej veci sú splnené zákonné predpoklady ustanovenia § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadostučinenia v primeranej/žalobou uplatnenej výške žalobcovi v nadväznosti na tvrdené aj preukázané porušenie ustanovení aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch..., žalovaným a preukázané tvrdenie o úspešnom uplatnení porušenia týchto povinností žalobcom na súde.

3. Z pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3Csp/59/2017 (z rozsudku OS Ružomberok č. k. 3Csp/59/2017-87 zo dňa 14.9.2017 potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/369/2017-133 zo dňa 30.1.2018) bolo preukázané (čo napokon ani strany sporu nerozporovali), že sa žalobca (spotrebiteľ a zároveň dlžník zo zmluvy o úvere č. 8500001093) úspešne domáhal voči žalovanému (veriteľovi, dodávateľovi) ochrany svojich práv na súde o zaplatenie sumy vo výške 2.637,96 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V uvádzaných konaniach bolo preukázané, že predmetná zmluva (o revolvingovom úvere uzatvorená dňa 30.3.2012) nezodpovedala v niektorých

zmluvných dojednaniach kritériám vyžadovaným v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, obsahovala zmluvné dojednania neprijateľné, neplatné. Napríklad: nesprávne v zmluve bola dojednaná RPMN, absentoval termín konečnej splatnosti úveru, obsahovala neplatné dojednanie o výške úrokovej sadzby (odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru), neprijateľná bola zmluvná podmienka - dohoda o zrážkach zo mzdy, dohoda o poskytovaní služby, - konštatované nedostatky vyústili do záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, z tohto dôvodu do následnej povinnosti dlžníka (aktuálny žalobca) zaplatiť veriteľovi (aktuálne žalovaný) iba sumu úverovej istiny a plnenie nad rámec v zmysle uvádzaných rozhodnutí súdov je povinnosťou veriteľa spotrebiteľovi vydať titulom bezdôvodného obohatenia aj s príslušenstvom - úrokmi z omeškania.

4. Súd vyhodnotil za preukázané v súdnej veci, že žalovaný porušil povinnosti ustanovené osobitnými predpismi, spotrebiteľ na súde sa úspešne dovolal porušenia týchto povinností na základe žaloby podľa § 137 písm. a) CSP, nepochybne práve v dôsledku porušenia zmluvných povinností veriteľom - nedostatočného, respektíve zavádzajúceho informovania spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru spotrebiteľ realizoval platby bez právneho dôvodu, respektíve z neplatného právneho úkonu, čo predstavovalo nezákonné získanie finančných prostriedkov veriteľom, a práve tie okolnosti viedli k tomu, že súd priznal spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V aktuálne súdnej veci žalobca - spotrebiteľ preukázal vznik ujmy zásahom do jeho majetkovej sféry v rozsahu sumy 2.637,96 eur, túto sumu veriteľ prijal od spotrebiteľa neoprávnene. Okresný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj aktuálnu rozhodovaciu prax súdov, napr. v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/10/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. 5Co/934/2015, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/159/2015) vyhodnotil žalobu za dôvodnú čo do jej základu ako aj do výšky finančného zadosťučinenia. Žalobcom požadovaná výška finančného zadosťučinenia zodpovedá podľa názoru okresného súdu v aktuálne súdnej veci zákonnej požiadavke primeranosti. Pri tejto konštatácii prioritne vychádzal zo skutočnosti, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vykonal spotrebiteľ úhrady celkom vo výške 4.773,32 eur, zo strany veriteľa mu boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1.277,05 eur titulom úveru a vo výške 858,31 eur titulom revolvingu, pričom vzniknutý rozdiel vo výške 2.637,96 eur predstavovalo bezdôvodné obohatenie veriteľa, spotrebiteľ musel vyvinúť nezanedbateľné úsilie s cieľom domôcť sa jeho vydania a z dôvodu, že veriteľ odmietol plniť stalo sa pre spotrebiteľa nevyhnutnosťou domáhať sa práva na súde. Súd zohľadnil, že konanie na súde kladie na strany sporu požiadavky týkajúce sa vynaloženej energie na zabezpečenie právneho zastúpenia, podanie žaloby, ďalších písomných podaní, resp. prípravu a účasť na pojednávaní, ako aj vynaložených výdavkov v súvislosti so vznikom trov konania. Spotrebiteľ nemal na výber vzhľadom aj na odmietavý postoj veriteľa. Plnil veriteľovi vo výške sumy predstavujúcej bezdôvodné obohatenie na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v presvedčení, že táto bola uzavretá v súlade so zákonom a dotknuté podmienky úveru zodpovedajú požiadavke zákona. Súd zdôraznil aj satisfakčnú funkciu finančného zadosťučinenia spočívajúcu v priznaní náhrady za vynaložené úsilie spojené so súdnym konaním, ktoré musel spotrebiteľ podstúpiť a pritom v prípade dodržania všetkých zákonom stanovených povinností zo strany veriteľa pri uzatváraní zmluvy by to potrebné nebolo. Výška finančného zadosťučinenia nedosahuje ani 20 % neoprávnene získaných peňažných prostriedkov veriteľom, ktoré ten odmieta spotrebiteľovi vrátiť. Zároveň za významnú súd hodnotí aj odradzovaciu funkciu finančného zadosťučinenia s cieľom eliminovať porušovanie zákonných povinností veriteľom v budúcnosti.

5. Súd žalovaným vznesené námietky voči žalobou uplatnenému nároku neuznal. Zdôraznil, že rozhodnutie o vydaní bezdôvodného obohatenia je dôsledkom konštatovaného porušenia povinností ustanovených osobitnými predpismi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tým, že sa veriteľ bezdôvodne obohatil, nezákonne získal peňažné prostriedky, t. j. došlo k zásahu do majetkovej sféry spotrebiteľa, porušenie zákona je vyššej intenzity ako v prípade len samotného konštatovania porušenia povinností. Záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd hodnotil za ochranu nepostačujúcu za stavu, keď sa musel na základe podanej žaloby zaoberať otázkou vrátenia neoprávnene prijatých súm veriteľom, čo tento mimosúdne preukázateľne odmietal. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca už uplatnil právo na finančné zadosťučinenie v inom konaní (vedenom pod sp. zn. 9Csp/40/2018), označené konanie podľa zistení sa týka porušenia povinností veriteľom hoc medzi tými istými subjektmi, ale na inom skutkovom základe - týka sa ďalšej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 26.4.2013, kde o porušení povinností ustanovených zákonom zo strany veriteľa bolo rozhodnuté v inom spore pod sp.zn. 5Csp/51/2017 vedenom u OS Ružomberok. Z dikcie zákona nevyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie je nutné uplatniť vo vzťahu medzi tými istými subjektmi na základe viacerých porušení

zákona jednorazovo v jednom spore a ani, že pri rozhodovaní treba zohľadniť priznanie finančného zadosťučinenia v inom spore.

6. Podľa názoru súdu podanie žaloby spotrebiteľom v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia poukazuje na aktivitu spotrebiteľa a vynaloženie nezanedbateľného úsilia v tomto smere s cieľom domôcť sa vrátenia sumy vo výške 2.637,96 eur od veriteľa, ktorý to odmietal.

7. Nesúhlasil súd s tvrdením žalovaného, že priznaním úrokov z omeškania spotrebiteľ už bol odškodnený. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že inštitút úrokov z omeškania predstavuje sankciu pre prípad omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu voči veriteľovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a hlavný zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je úplne iný/odlišný, v prípade tohto inštitútu ide o satisfakciu s cieľom zabezpečiť rovnováhu v prípade porušenia práv spotrebiteľa.

8. Súd dodal, že v žalobe boli uvádzané konkrétne skutkové okolnosti týkajúce sa výšky dojednaného spotrebiteľského úveru, skutočne poskytnutého úveru, zásahu veriteľa do majetkovej sféry spotrebiteľa. Poukaz žalovaného na opakované uzatváranie právnych vzťahov zo strany spotrebiteľa a vyhodnocovania tejto skutočnosti v neprospech spotrebiteľa označuje súd za nevhodné, nakoľko ide o dvojstranný právny vzťah a druhou zmluvnou stranou bol práve žalovaný, ktorý sa rovnako ako žalobca rozhodol túto zmluvu uzavrieť a práve u žalovaného bolo konštatované porušenie zákonných ustanovení.

9. Za neúčinnú vyhodnotil okresný súd námietku premlčania práva na priznanie finančného zadosťučinenia vznesenú žalovaným, poukázal na to, že podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. jedným zo zákonných podmienok pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva spotrebiteľom na súde, čo predpokladá právoplatné skončenie konania rozhodnutím konštatujúcim porušenie povinností ustanovených zákonom zo strany veriteľa. K tomu došlo vo vzťahu k aktuálne súdnej veci dňa 21.2.2018, pričom žaloba v spore o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 12.7.2018, teda premlčacia doba neuplynula.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal žalobcovi v spore plne úspešnému nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý v spore úspech nemal, v rozsahu 100%. Dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Domáhal sa zmeny rozsudku, v rámci nej žiadal žalobu zamietnuť a priznať právo na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie, uplatnil si zároveň i nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolateľ vytýka rozsudku, že z neho nie je zrejmé, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené. V § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre uplatnenie nároku na finančné zadosťučinenie je určená podmienka - „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom osobitnými predpismi zodpovedá“. Z rozsudku nevyplýva podľa odvolateľa, že by súd konštatoval, označil v odôvodnení rozhodnutia ktoré konkrétne právo alebo povinnosť bolo porušené.

12. Odvolateľ namieta aj priznanú výšku finančného zadosťučinenia, najmä keď súd vychádzal z okolností, že súdne konanie kladie na stranu sporu požiadavky týkajúce sa vynaloženej energie na zabezpečenie právneho zastúpenia, podania žaloby, ďalších písomných podaní, respektíve prípravu a účasť na pojednávaniach, ako aj vynaložených výdavkoch v súvislosti so vznikom trov konania, keď spotrebiteľ v tomto prípade nemal na výber, predovšetkým k výške sumy bezdôvodného obohatenia a odmietavý postoj veriteľa. Podľa odvolateľa uvedené konštatovanie súdu odporuje obsahu súdneho spisu vo veci 23Csp/95/2017, pretože žalobca nikdy netvrdil ani v danom konaní, ani v tomto, že by spravil čokoľvek pre zabezpečenie právneho zastúpenia; v skutočnosti išlo o korešpondenčnú formu komunikácie so subjektom „Nebud' dlžník, s.r.o.“. Žalobca ho nikdy písomne nevyzval na zaplatenie konkrétnej sumy, naopak, spomenutá s.r.o.-čka zasielala hromadné a nešpecifikované výzvy. Ak súd prvej inštancie zdôrazňuje satisfakčnú funkciu finančného zadosťučinenia za vynaložené úsilie spojené so súdnym konaním, pre takýto záver neboli preukázané žiadne skutočnosti. Ani sám žalobca neuvádzal tie skutočnosti, ako súd zohľadnil pri rozhodovaní.

13. Odvolateľ cituje aj z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/159/2015, z jeho odôvodnenia v ktorom bolo konštatované, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný.

14. Odvolateľ zdôrazňuje, že žalobca inicioval viacero konaní, hoc mu nebránilo nič v tom, aby tak spravil jednou žalobou. Postup žalobcu, ktorý v zásade od každého ním iniciovaného konania (žalobca podával žaloby samostatne bez toho, aby podal jednu žalobu) odvodzuje uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia odporuje účelu právnej úpravy. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ by mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať, resp. vôbec, či má takto vznikáť primerané finančné zadosťučinenie. Aj Krajský súd v Prešove uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012, že s ohľadom na neurčitú hypotézu § 3 ods. 5 označenej právnej normy a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

15. Odvolateľ v závere odvolania tvrdí, že súd prvej inštancie priznanie zadosťučinenia vo výške 500 eur odôvodnil skutočnosťami, ktoré nevyplývajú z dokazovania a samotné rozhodnutie nemá vo výsledkoch dokazovania podklad a oporu.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil, že v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Dodal, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z jeho funkcie satisfakčnej, sankčnej a aj z toho, že ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov spočívajúci v tom, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite.

17. Podľa názoru žalobcu v súdnej veci boli splnené zákonné predpoklady ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, jeho výška vždy závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Je vyrovnaním ujmy vzniknutej konaním žalovaného a určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takéhoto konania strana žalobcu strpieť.

18. Žalobca zdôraznil v ďalšej časti vyjadrenia, že súd svoje úvahy o základe a výške nároku dostatočným spôsobom v napadnutom rozhodnutí aj odôvodnil.

19. Bolo jednoznačne preukázané, že veriteľ/dodávateľ služby v riešenom zmluvnom vzťahu porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach, resp. v dôsledku neakceptovateľného postupu dodávateľa na úver on zaplatil podstatne viac, než bolo jeho povinnosťou (po zistení a vyhodnotení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) a bezpochyby sa táto skutočnosť nepriaznivo odzrkadlila v majetkovej sfére žalobcu, prípadne v majetkovej sfére jeho rodiny. Žalovaný sa pokúša prostredníctvom svojej argumentácie súd presvedčiť o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane žalovaný nemá v tisícoch prípadoch pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom tak, aby získal majetkový prospech na úkor fyzických osôb - spotrebiteľov. Za tejto situácie by princípy dovolania sa žalovaným na spravodlivosť alebo slušnosť mali byť vyhodnotené v neprospech žalovaného, ktorý svojím konaním porušuje právnu úpravu. Súd prvej inštancie priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur vyrovnal ujmu, ktorá mu - ako žalobcovi, spotrebiteľovi vznikla konaním žalovaného a zohľadnil satisfakčný význam za stav, ktorým musel v dôsledku konania žalovaného trpieť. Napokon žalovaný neuviedol v odvolaní také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie podal v zákonnej lehote na to oprávnený účastník, proti rozsudku, ktorému odvolanie je prípustné, odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, rozsudok okresného súdu podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmenil a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v nižšej výške - vo výške sumy 250 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

21. Odvolací súd prioritne poukazuje na to, že vychádzal zo skutkového stavu veci zisteného z vykonaného dokazovania okresným súdom. V zhode s názorom okresného súdu konštatoval existenciu základu žalobou uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca preukázal, že v bezprostredne súvisiacom a právoplatne skončenom občiansko - právnom konaní vedenom u OS Ružomberok sp. zn. 3Csp/59/2017 úspešne uplatnil svoje právo - o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému z totožného úverového vzťahu založeného Zmluvou o revolvingovom úvere č. 850001093 (spotrebiteľskej veci). Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3Csp/59/2017-87 zo dňa 14.9.2017, potvrdené rozsudkom KS v Žiline sp. zn. 5Co/369/2017-133 zo dňa 30.1.2018, bolo právoplatne uzavreté, že v dôsledku porušenia ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch..., (jednak z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok, absencie zákonom vyžadovaných obligatórnych zmluvných podmienok) treba úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový, z riešeného spotrebiteľského zmluvného vzťahu dlžník - žalobca je povinný veriteľovi zaplatiť iba sumu úverovej istiny a peňažné plnenie, ktoré zaplatil nad rámec má povahu bezdôvodného obohatenia na strane veriteľa, ktorý bol zaviazaný bezdôvodné obohatenie vo výške sumy 2.637,96 eur spotrebiteľovi - žalobcovi zaplatiť (vydať).

22. Bol preukázaný aj zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu spočívajúci v preukázaných okolnostiach : a.) bol zo strany žalovaného objektívne uvedený v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, rozsahu jeho záväzku do omylu b.) v dôsledku tohto omylu poskytol žalobca žalovanému peňažné plnenie na ktoré nemal zo zákona žalovaný nárok c) a za účelom ochrany svojich práv - vymoženia nad rámec zaplateného peňažného plnenia žalobca bol nútený podať žalobu u súdu o vydanie bezdôvodného obohatenia a svojho práva sa domáhal úspešne.

23. Výška nároku na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, pri ktorej sa uplatňuje princíp individuality a primeranosti. Okresný súd vyargumentoval vo svojom rozhodnutí aké kritériá vzal do úvahy pri určení výšky finančného zadosťučinenia, s nimi aj odvolací súd súhlasí, avšak zohľadnil aj tú individuálnu okolnosť, že žalobca na základe riešeného úverového vzťahu (úverovej zmluvy) prechodne disponoval finančnými prostriedkami veriteľa až do ich splatenia vo výške sumy 1.277,05 eur (spotrebiteľský úver) a vo výške sumy 858,31 eur (revolving) celkom sumou 2.135,36 eur, preukázateľne disponoval prechodne peňažnými prostriedkami žalovaného aj na základe ďalších úverových zmlúv, je zrejmé, že žalobca služby žalovaného (ako veriteľa) aktívne využíval, preto nastoleniu spravodlivej rovnováhy v právach a povinnostiach strán, ale aj právom sledovanému účelu finančnej satisfakcie podľa úvahy odvolacieho súdu je suma 250 eur titulom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi zodpovedajúca. Z týchto dôvodov čiastočne - odvolaniu žalovaného odvolací súd vyhovel.

24. V dôsledku zmeny rozsudku bolo podľa § 396 ods.2 CSP povinnosťou odvolacieho súdu rozhodovať o trovách celého konania (prvostupňové aj odvolacie). Prihliadol na to, že žalobca bol v celom rozsahu úspešný ohľadne základu nároku, čiastočne úspešný bol do jeho výšky. Odvolací súd uzavrel, že princípu spravodlivého usporiadania veci zodpovedá nárok žalobcu na náhradu trov konania (prvostupňové a odvolacie) voči žalovanému v rozsahu 25 %. Dodáva, že o výške náhrady týchto trov rozhodne okresný súd postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

25. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody), čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia uznesenia v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa § 429 ods. 1 CSP neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.